

[Madsen-Mygdal.]

det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen her fremdrog, sige, at Landstinget maa have Lov til at skønne, hvorvidt der er Sabotering af bestaaende Lovgivning eller ikke; det Skøn maa Landstinget forfatningsmæssigt have Ret til at udøve. Og dernæst maa Landstinget ogsaa have Lov til at optræde mod det Forsøg, der her med Hensyn til Jordlovgivningen er gjort paa, medens vi har staaet i Forhandlinger om dette Spørgsmaal i to Vintre, og maaske ogsaa fremdeles vil staa i Forhandlinger om det, at afgøre hele det Spørgsmaal, der er Strid om, paa Forhaand ved at indsætte en Bevilling, der, hvis den en Gang var vedtaget af Landstinget, jo havde afgjort Spørgsmaalet paa en helt anden Maade end den, som et Flertal i Landstinget ønsker, og et stort Mindretal her i Folketinget ønsker.

Jeg skal endelig til Slutning sige til det ærede Medlem, at jeg tror ikke, han med saa stor Overlegenhed skal tale om det lille Flertal i Landstinget. Jeg tror, at forholdsvis er Flertallet i Landstinget lige saa stort som Flertallet i Folketinget for Øjeblikket. Og hvad angaar den Skæbne, de forskellige Partier i Fremtiden kan vente sig, ja, saa maa det ærede Medlem godt stille sig op som den store, tapre Mand, men jeg tror ærlig talt ikke, han har megen Grund til det. Men mener han, at han har Raad til det endnu en kort Tid, saa for mig gerne.

Hartvig Frisch: Det er meget ofte, man i dansk politisk Debat har mødt, ikke mindst fra Venstres Side, Sammenligninger med den engelske Forfatning. Saa snart det drejede sig om de mere vanskelige Finesser indenfor Forfatningslivet, mødte man fra Venstrepressen, fra Venstretalere og fra fremtrædende Venstrepolitikere ofte Sammenligninger med den engelske Forfatning, som fra den Side opfattedes ligesom Moderforfatningen til de parlamentariske Forfatninger i Europa. Jeg tror, at efter det Skridt, der her er taget fra Landstingsvenstres Side overfor den danske Forfatning, maa man fra Venstres Side ophøre med at drage denne Parallel med den engelske Forfatning. Man kan fra den Side ikke mere tale om den Ting, fordi man her har gjort et Brud paa den Praksis, som er Grundlaget for al engelsk Forfatningsregel og Parlamentarisme, den nemlig, at i Bevillingsspørgsmaal maa det Ting, som er Grundlaget for Regeringen, ogsaa have det afgørende Ord. Vi staa nu overfor det Særsyn — og det er det, der har gjort, at jeg har bedt om Ordet ved denne Lejligh-

hed —, at en dansk Undervisningsminister er bragt i den Stilling, at han end ikke kan træffe Afgørelse med Hensyn til et Beløb paa 300 Kr. til en Forfatter. At man herefter i dette Land aldrig mere vil kunne tale om britiske parlamentariske Traditioner fra det Partis Side, der har foretaget dette uhørte Overgreb, vil jeg betragte som givet.

Jeg har udtrykkeligt forlangt Ordet for at motivere min Tavshed, da der, den Gang den foreslaaede Bevilling til Forfatteren Harald Bergstedt var til Behandling her i Folketinget, blev rejst Indsigelse fra forskellige Sider. Jeg fandt det ikke fornødent at tage Ordet ved den Lejlighed, fordi jeg mente, at ved den Ordning, som man havde søgt at skabe ved Nedsættelse af det foreslaaede Udvalg, havde man tilsigtet at undgaa de pinlige Debatter, hvor Forfattere, samtidig med at de i hvert Fald fra en vis Side i Rigsdagen blev hædret ved, at man foreslog en Bevilling til dem, skulde se deres Navn draget ned i Sølen fra anden Side og blive raabt ud over det ganske Folk paa en Maade, som kun kunde bidrage til at skade dem, medens det dog i hvert Fald maatte betragtes som givet, at den Part, der havde stillet Forslaget, derved havde villet hædre Manden. Jeg gaar ud fra, at de fleste, som tænker denne Sag igennem, vil indrømme, at saa længe den danske Stat har Forfatterunderstøttelser, som vi nu havde bestemt at kalde Forfatterstipendier netop for ogsaa at fremhæve det hædrende Moment i Sagen, er det uanstændigt, at man, hver Gang disse i og for sig smaa Bevillinger behandles, benytter Lejligheden til saadanne personlige Angreb. Det var mit Motiv til ikke at tage Ordet overfor de Angreb, der af de ærede Medlemmer Hr. Julin og Hr. Jensen (Broby) blev rettet mod Harald Bergstedt, og jeg synes, at jeg med god Samvittighed kunde undlade det, saa meget mere som disse Angreb havde en Karakter, der ikke indbød særlig til, at man skulde prøve paa at gendrive dem, idet det alt for tydeligt talte ud af disse Indlæg, at de paagældende ærede Medlemmer i dette Tilfælde optraadte ikke som Bedømmere af Litteratur, men som Bedømmere af en for dem ubehagelig politisk Skikkelse. Men naar Sagen nu virkelig er kommet til at ligge saadan, at denne Bevilling til Harald Bergstedt er blevet et Stykke dansk Politik i den Forstand, at man fra Landstingets Side har begaaet det Overgreb overfor Folketinget at ændre den, saa finder jeg ogsaa, at der er Anledning for mig til at tage Ordet, for saa er det, der var tilsigtet med dette Udvalg, altsaa